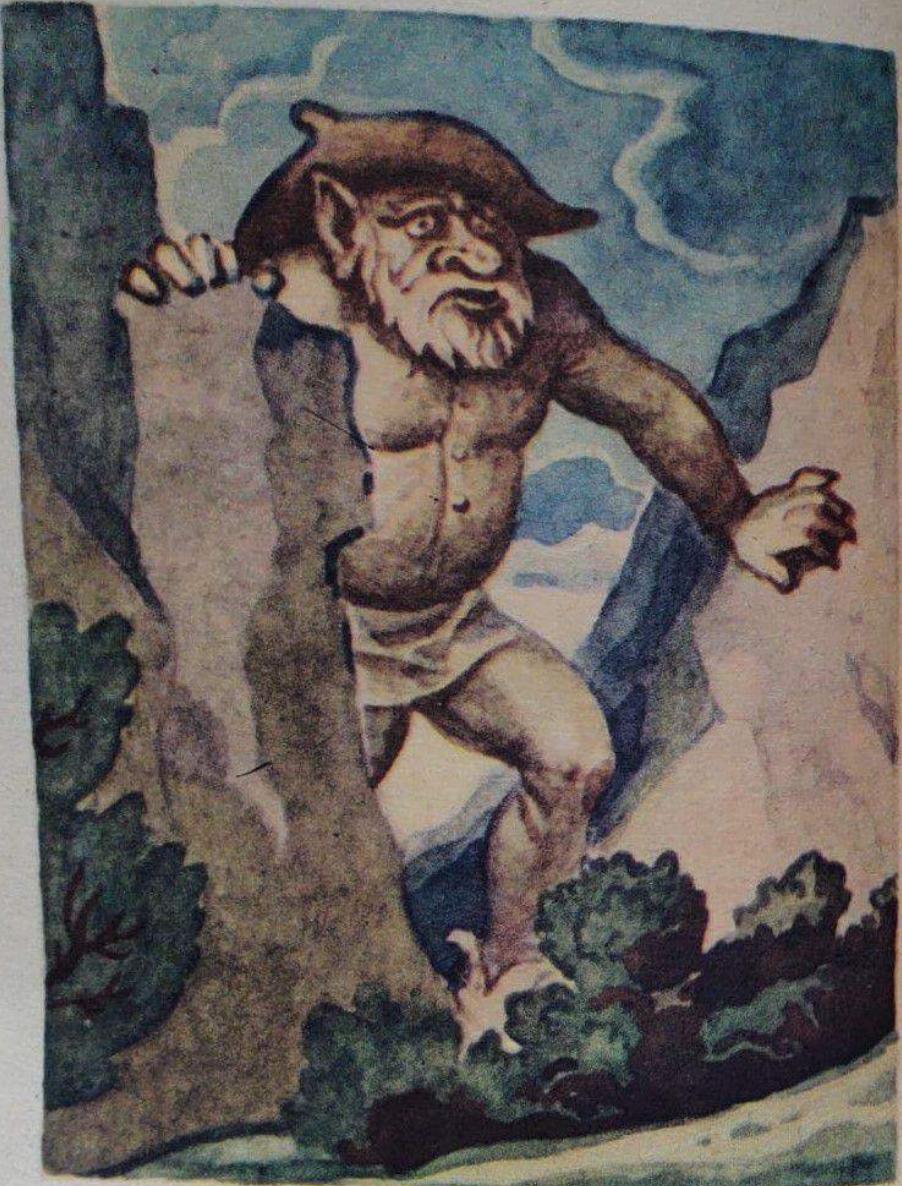

ХОРОБРІЙ ДЖЕК

англійська
казка

За давніх часів, коли по лісах, як твердять старі люди, ще водилися феї та чарівники, в Корнуолсі з'явився страшний велетень-людожер Тундерель. Він був велетень, куди вищий за людину. Коли Тундерель ішов, земля двигтіла йому під ногами.

Почувши грізну велетневу ходу, люди хвалилися.

Лиш один чоловік не боявся його — Джек, син простого селянина.

Джек був хлопець спритний і винахідливий. Він ніколи не губився і вмів вирятуватися з будь-якого лиха. Не раз він закликав корнуолців стати на бій з людоjerом, але ті затикали вуха й казали:

— Де вже нам боротися з таким велетнем! Він переб'є нас, як мух.

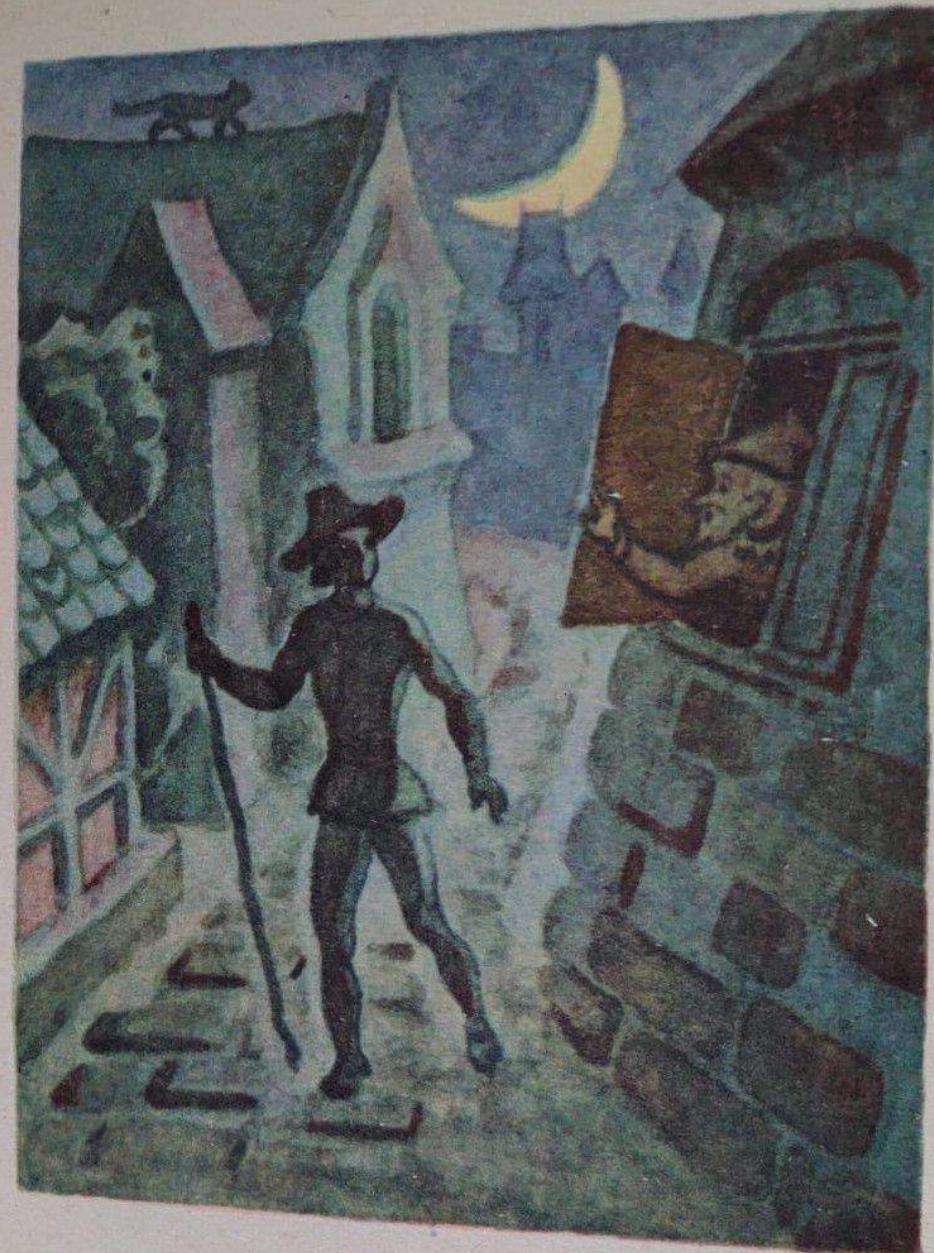
Тоді Джек поклав сам розквитатися з людоjerом. Якось подався він на ярмарок до сусіднього міста. Прийшов туди увечері, дивиться — місто наче вимерло, на вулицях жодної живої душі. Нараз в одному будинку прочнилась віконниця, і визирнув переляканій дід.

— Ховайся швидше! — шепнув він Джекові. — В місті Тундерель! Зранку вскочив у місто й почав домагатися, щоб видали йому Джека. Він, мовляв, хоче його вбити. А Джек у нас і не бував. Тундерель розлютувався, схопив дочку самого короля і помчав шукати Джека. Сказав, що повернеться і всіх нас замордує. Ось яке лихо накликав на наші бідолашні голови цей Джек, щоб він крізь землю провалився!

— Дякую за добре побажання, дідусю! Та мені щось не кортить провалюватися! — засміявся Джек.

Старий злякано зачинив віконницю.

— А як попасті в Тундерелів замок?

— Його замок оточують високі мури, — визирнув знову старий. — А під ними глибокий рів з водою. Попасти в замок можна тільки через міст. Але його стережуть два страховища — грифони. Кажуть, коли тих грифонів напоїти водою, то вони пустять через міст, але досі не знайшloся сміливця, котрий ризикнув би до них підступити.

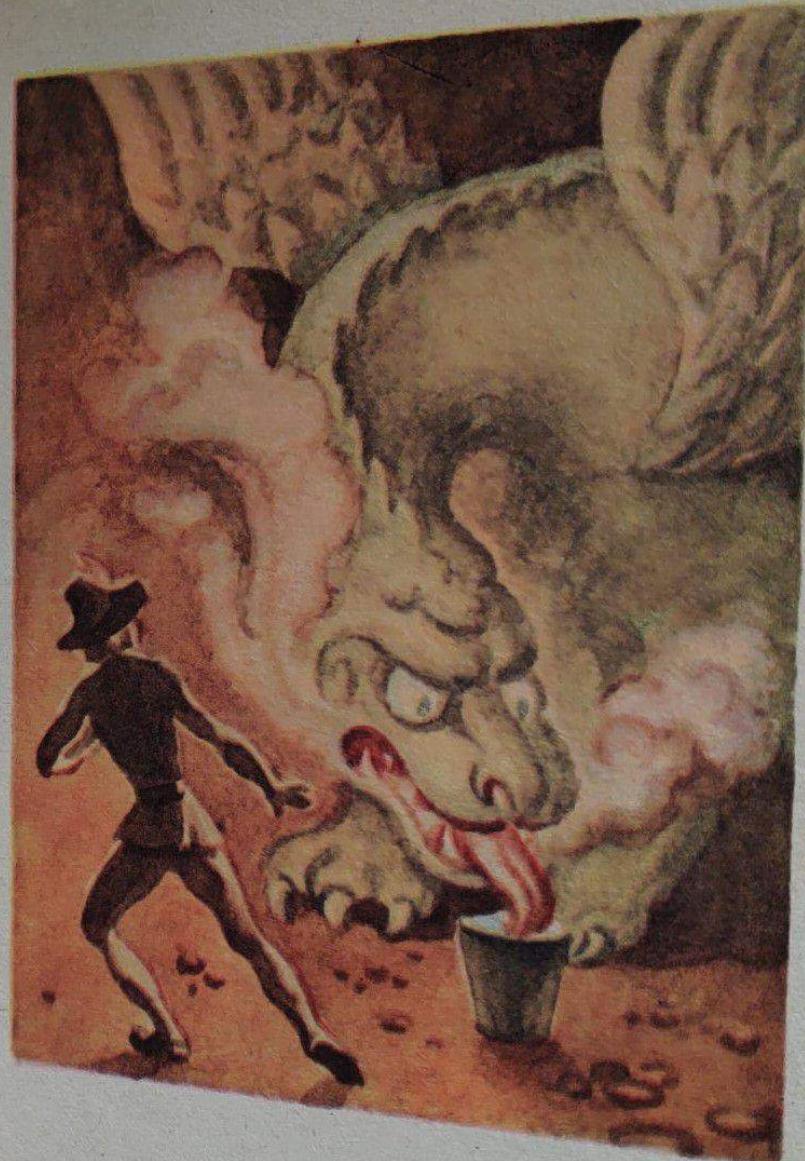
— Може, мені спробувати? — замислено мовив Джек.

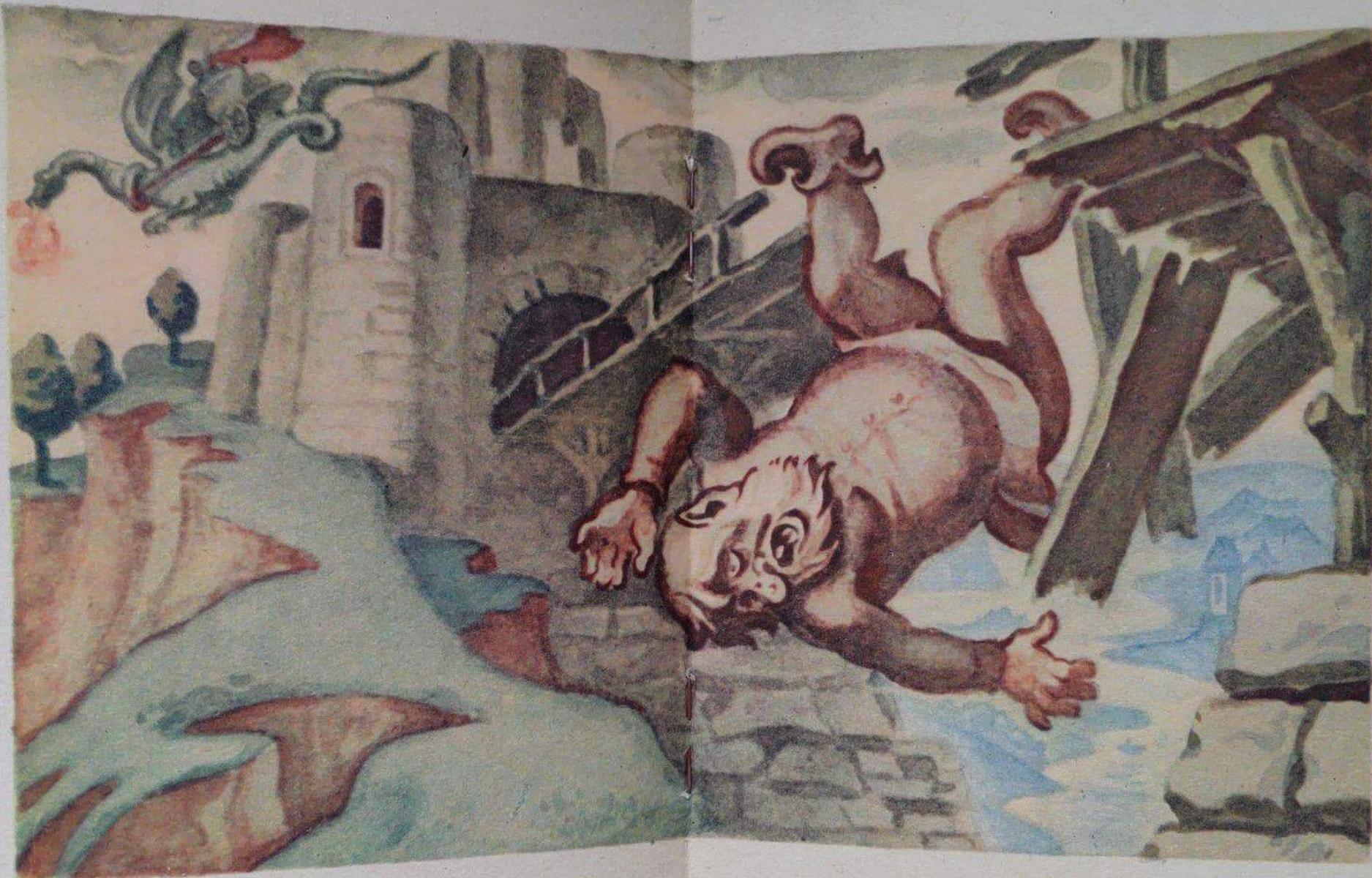
Подякував він дідові за пораду, попросив у нього двоє відер і чимдуж побіг до Тундеревого замку.

Біля мосту Джек зачерпнув два відра води, безстрашно підступив до вогнених грифонів і дав їм напитися. Грифони почали жадібно хлебтати воду й пустили Джека. Він прожогом помчав через міст і опинився в замку. Там у вогкому підземеллі мучилися десятеро бранців.

— Допоможіть мені підпиляти міст, — сказав їм Джек. — Ми зробимо це так, що Тундерель нічого не помітить.

Бранці кинулися підпилювати міст. Щойно вони його підпиляли, в небі з'явилася колісниця, запряжена крилатим драконом. Колісниця опустилася коло мосту, і з неї вийшов Тундерель з карликом Довга Борода.

Джек сковався за деревом. Тундерель почув людський дух і закричав на грифонів:

— Як ви насмілилися пустити через міст людину?

— Ми тобі стільки років служили вірою й правдою, ти ж нам ковтка води не дав! А ця людина не пошкодувала дати по цілому відру! — відповіли грифони.

Ще дужче розлютився Тундерель і кинувся на міст. Але підпіляні дошки завалилися, і він з розгону впав у глибокий рів.

— Потопаю! — закричав Тундерель. — Довга Борода, порятуй мене!

Але карлик сів у свою колісницю і гайнув навтьоки, насварившися на Джека кулаком. А людожер захлинувся в холодній воді й потонув.

— Так йому й треба! Так йому й треба! — почув Джек чийсь писклявий голос.

Від замку до нього простувала сходами негарна руда дівчина.

— Королівна йде, королівна! — зашепотіли бранці й уклякли перед дівчиною.

Тільки Джек залишився стояти. Королівська дочка підійшла до Джека і, тицьнувши йому до губів худу руку, промовила:

— Мій батько зробить тебе лицарем! А я вшановую тебе великою милістю: ти можеш зі мною одружитися.

«Оце ще руде лихо на мою бідолашну шию!» — подумав Джек.

— На жаль, я вже одружений, ваша королівська високість, — вигадав він, уклонившися і подався шукати карликів замок.

Той замок стояв на вершечку високої гори, вхід до нього сторожив зелений дракон. Але Джек непомітно пройшов повз страховище.

На порозі замку сидів карлик і грів над жарівнею руки. Його довга борода слалася долі. Карлик почув Джека нюхом:

— Давненько я на тебе чекаю, Джеку!

Навіть змерз, чекаючи.

Карлик спритно скочив з порога вбік. Його довга борода обкрутилася навколо Джека й сповила його, як немовля. Джек ледве дихав.

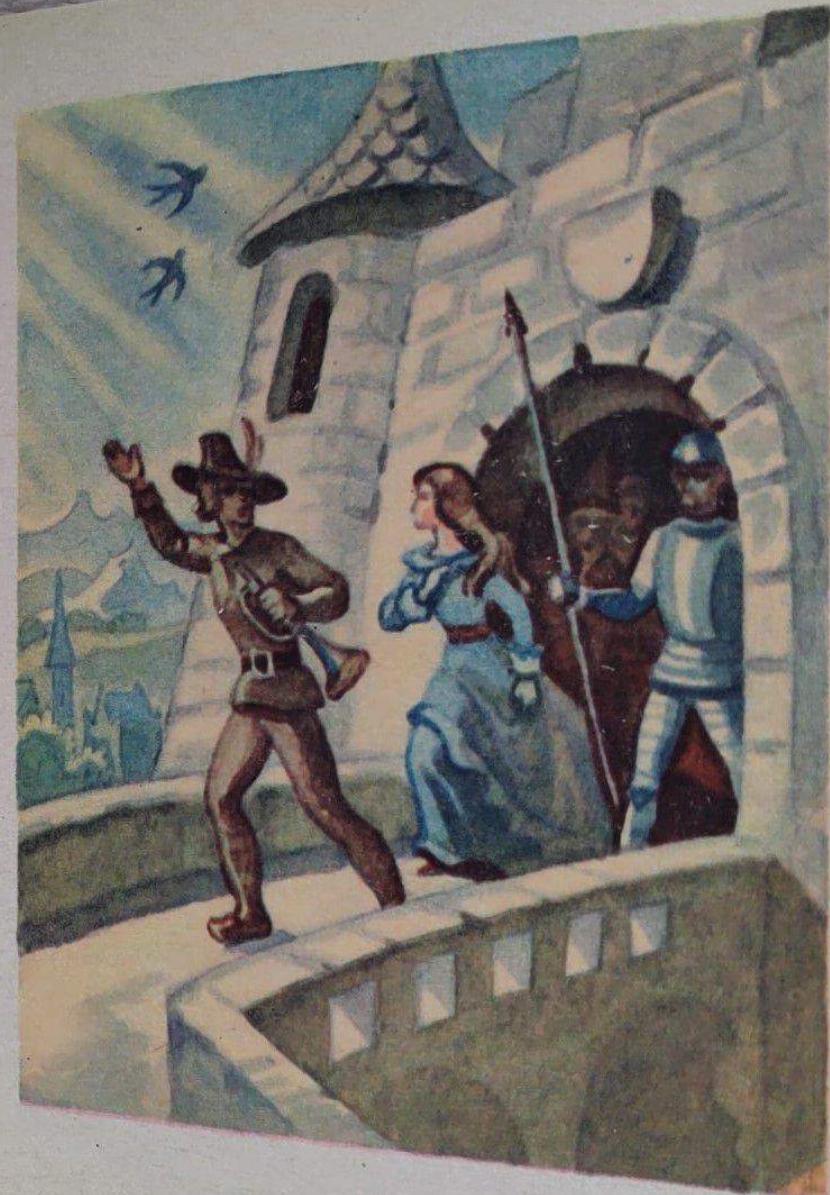
— Ну що? — знущався з нього карлик. — Хто з нас дужчий?

— Ти дужчий, а я розумніший! — закричав Джек і клубком покотився долі, розмочуючи страшну карликову бороду.

Тоді карлик закрутівся дзигою навколо Джека, знову сповиваючи його бородою.

Вони качалися долі, здіймаючи хмари кудряви, і не можна було роздивитися, хто кого доляє.

«Невже цей мерзенний карлик мене поду-

жає? — думав знемагаючи Джек. — Ні, цього не буде ніколи!»

Джек у велику силу підкотився клубком до жарівні з гарячим приском і безстрашно перекинув її на себе.

Карликова борода враз спалахнула й згоріла, карлик зойкнув і кинувся тікати. Поки Джек гасив на собі одяг, карлик скочив на зеленого дракона і гайнув геть.

Джек побіг у замок. Відчинивши перші двері, він зазирнув у порожню кімнату й зацвмер з жаху: там сиділа припнута ланцюром біла жаба! На шиї в неї були здорові бородавки. Джек зачинив двері й побіг далі. В сусідній кімнаті він побачив страшного звіра, прикутого до стіни. У нього були могутні левині лапи й пташина голова. Поряд з дивовижним звіром стояв кухоль з водою, але ланцюг був такий короткий, що хоч як страховище пнулося, та не могло дістати. Джек швидко присунув до нього кухля і пішов далі.

У замкові було сто кімнат, і в кожній сиділи страшні небачені птахи, звірі й комахи. В останній кімнаті жив сам карлик. Джек здогадався про те, побачивши маленьке ліжко, низький столик і крихітний стілець. На столі лежала срібна сурма.

Джек узяв сурму й засурмив щосили.
Він ішов з кімнати в кімнату й сурмив,

і страшні потвори перекидалися на людей. Так він обійшов увесь замок і звільнив усіх бранців.

— Хай живе Джек — переможець людожерів! — радісно гукали вони.

Потвора з левиним тулубом і пташиною головою перекинулася на могутнього лицаря, і цей лицар подарував Джекові свого коня.

4 коп.

Переклав ОЛЕКСАНДР ТЕРЕХ

Малював АЛЬФРЕД ЛЬВОВ

для дошкільного віку

ХРАБРЫЙ ДЖЕК.

Англійская сказка.

(На украинском языке).

Редактор Л. М. Кулаківська.

Художній редактор С. К. Артюшенко. Технічний редактор Х. М. Романчикова. Коректор Г. М. Горлач.

Здано на виробництво 26. XII. 1967 р. Підписано до друку 20. II. 1968 р. Формат 60×90¹/₃₂. Папір друк. 2. Фіз. друк. арк. 0,5. Обл.-вид. арк. 0,46. Умовн. друк. арк. 0,5. Тираж 300 000. Зам. № 48.
Ціна 4 коп.

Видавництво «Веселка»,
Київ, Кірова, 34.

Друкарська фабрика «Атлас» Комітету по пресі при Раді Міністрів УРСР, Львів, Зелена, 20.

7—6—1
58—68М